

Heräsin taas aamulla. Tai ehkä en sittenkään herännyt, ehkä vain kuvittelin herääväni. Ehkä en ollut nukkunut yhtään tai ehkä yhäkin olin unessa. Mutta tämä uni oli sitten vallan mainio, koska siinä jopa pystyi ajattelemaan aivan samalla tavalla kuin oikeassakin elämässä. Viimeistään silloin kun huuhtelin kasvoni vedellä, tajusin, että olin hereillä. Pesin hampaani ja ajattelin kulkukoiria, jotka pyörivät ahtaissa kujissa asuntoni lähellä ja kaivelivat roskiksia löytääkseen ruokaa. Niinhän me kaikki teimme. Söin aamupalaksi kuivia muroja ja näkkileipää. Olivat nekin sentään hiukan parempia kuin se mitä roskiksesta löytyy. Tai mistä sen tietää olivatko ne joskus pitkän elinkaarensa aikana lojuneet roskiksessa. Buffalo-koirani ne minulle oli kuitenkin tuonut. Hän oli uskollinen palvelijani ja hyvä ystäväni. Ja kaiken lisäksi ainoa ystäväni joka osasi keskustella filosofiasta. "Senkin aasi!" huusin itselleni aina, kun lähdin ulos kotoani. Huusin niin siksi, että jos olisin unohtanut jotain, olisin muistanut sen huutoni takia. Sillä kukapa haluaisi olla "senkin aasi"? Olin testannut, että tämä toimii käytännössä, vaikka teoriasta en ole niin varma. En koskaan ole ollut kovin hyvä siinä. Teidänkin kannattaa kokeilla sitä, elleivät naapurinne ole konservatiiveja tai yli 40-vuotiaita. Eikä varsinkaan silloin jos he ovat yli 40-vuotiaita konservatiiveja. Onneksi minulla ei ollut yhtään naapureita kulkukoiria lukuunottamatta, sillä viimeisimmätkin jylhistä ja yli 15-kerroksisista kerrostaloista olivat autioituneet yli 20 vuotta sitten. Aloin kävellä pitkin siltaa. Silta oli pitkä. Oikeastaan voisi sanoa, että se oli hyvin pitkä. Se oli suunnilleen 2 kilometriä pitkä päästä päähän. Ei se nyt maailman pisin silta ollut, mutta pitkä silti. Kävelin sillä aina yksin. Aina. Sillalla ei koskaan kävellyt ketään muita kuin minä, sillä mitä asiaa heillä olisi ollut saarelle, jonka ainoa asukas minä olin? Mitä asiaa heillä olisi ollut minulle, sillä olin vain Universumin kuningas, eikä minulla ollut muita ystäviä joiden kanssa keskustella filosofiasta kuin Buffalo-koirani, joka asui luonani. Kävellessäni siltaa pitkin hyräilin usein laulua, jonka olin aivan itse keksinyt. Se olisi varmasti päässyt radioon soittoon, niin hyvä se oli, mutta mitä järkeä siinä olisi ollut, kun en edes kuunnellut radiosta muuta kuin päivän sään ja senkin vain kerran viikossa, koska yritin sen avulla ennustaa viikon tulevan sään. Se oli yleensä hauskaa, kun en kuitenkaan osunut oikeaan. Joskus kyllä oli niinkin käynyt. Lauluni meni jotenkin näin: "Sadepisarat ne kattoon ropisee, pili pimpeli pimpeli pom, lehmät ne onnellisena laulelee, la la lal lal laa la laa, ja minä se kotiani siivoilen, humpati humppan hei!" Saavuin sillan päähän. Niin ikävästi oli tullut taas käymään. En saapuisi siihen päähän enää toista kertaa sinä päivänä, sillä kun lähtisin takaisin, olisi se sillan alku, eikä pää. Joinain päivinä kävelinkin sillan kahteen kertaan päästä päähän, siksi että pääsisin sillan tähän päähän kaksi kertaa, mutta tänään en ehtinyt. Se oli minulle erityinen sillan pää, koska se oli ensimmäinen sillan pää, johon törmäisin kotoa lähdettyäni. Siihen loppui silta, jota pitkin kävelin pois kotoa. Se ei ole sama silta silloin, kun sitä pitkin kävellään kotiin päin. Silloin se on "Silta, jota pitkin kävellään kotiin." Ja sehän on ihan eri asia, vaikka silta näyttäisikin ihan samalta. Joskus olin kyllä juossut, ryöminyt, kontannut, hiihtänyt ja jopa kävellyt käsilläni koko sillan matkan, mutta silti useimmiten vain kävelen. Ihmettelen itsekin välillä miksi, sillä kävelyhän on varsin tylsä tapa liikkua. Joskus olen yrittänyt lentämistäkin, mutta se ei onnistunut hyvin, vaikka olinkin Universumin kuningas. Universumin kuninkaana olo oli varsin vaativaa kaikkine velvollisuuksinen, muodollisuuksineen ja muine rihkamineen. Tai ei oikeastaan, sillä siihen ei kuulunut mitenkään vaikeita velvollisuuksia, ei puheita, ei kokouksia, ei lehdistötilaisuuksia. Tai kyllähän ne perjaatteessa kuuluivat, ainakin silloin, kun itse kuvittelin niitä. Universumin kuninkaana olo oli oikeastaan varsin helppoa, varsinkin kuin kukaan muu ei tiennyt siitä mitään, paitsi Buffalo-koirani ja muutama kukkaruukku, jos niitä ruukkuja nyt edes koko asia kiinnosti. Jos kysyt, niin ei minulla ole muuta nimeä kuin Universumin kuningas. Löysin nimittäin itseni hylättynä rappusteni eteen, kun olin ollut lähes vastasyntynyt. Olin hoitanut itseni ja alkanut jo

puolitoista vuotiaana opetella lukemaan Platonin filosofoiden ja muiden, harmaiden ja kuutiomaisten aikuisten mielestä lapsille liian monimutkaisten tekstien avulla. Keksinkin silloin, että kai minulla joku nimi pitäisi olla ja nimesin itseni Universumin kuninkaaksi, sillä ne sanat miellyttivät minua. Kukapa ei haluaisi olla Universumin kuningas. Minä olin kuitenkin ainoa, joka oli jo kaksi vuotiaana kruunannut itsensä Universumin kuninkaaksi. Tänäpä minulla oli paljon kiireitä. Minun piti hankkia itselleni paljon rahaa. Olin lukenut jostain sanan raha, tykätynyt siihen ja nyt halusin sitä paljon. Sanottiin, että jos on paljon rahaa on rikas, mutta jos on vähän rahaa on köyhä. Minulla ei vielä ollut yhtään rahaa ja eihän Universumin kuninkaan pitäisi olla köyhäkään, vaan hänen pitäisi olla todella rikas, maailman rikkain. Siksipä aioinkin rikastua. Se ei kuulostanut yhtään vaikealta. Olinhan jo Universumin kuningas ja keskustelin filosofiasta Buffalo-koirani kanssa. Olin varma siitä, että tänä iltana tulisin olemaan rikas. Todella rikas. Lähdin pois sillan päästä kohti vilkasta kaupunkia. Se oli sumun peitossa, niinkuin saari jolla minä asuin. Tämä vilkas kaupunkikin oli saari ja kaikki täällä olivat vain saaria niin kauas kuin tiesin. Ja tottakai minä tiesin kaiken, olinhan minä Universumin kuningas. Tai oikeastaan tiesin vain lähes kaiken, sillä jos olisin tiennyt aivan kaiken niin miksi minun olisi tarvinnut rikastua? Sitähän varten minä halusin rikastua, tietääkseni millaista olla rikas. Olin myös lukenut, että raha tekee onnelliseksi ja tottakai Universumin kuninkaan piti olla onnellinen. En kyllä tiennyt miten rikastua, mutta kai se kävisi niin helposti, että kysyisin vain ihmisiltä rahaa. Olin jo melkein unohtanut sen, etten periaatteessa siis tiennyt miten rikastua, mutta kai se selviäisi myöhemminkin. Aloin harhailla kaduilla. Kadut olivat harmaita ja täynnä outoja ihmisiä. He pelottivat minua, näyttivät niin kiireisiltä ja tärkeiltä. En kuitenkaan saanut unhottaa, että olin Universumin kuningas ja minun piti rikastua. Mitä jos kertoisin heille, että olin Universumin kuningas ja haluaisin rikastua ja sitten he antaisivat minulle paljon rahaa, koska tietäisivät, että Universumin kuninkaan on oltava rikas? "Olen Universumin kuningas ja minun täytyy rikastua! Antakaa minulle rahaa!" huusin, mutta ääneni hukkuu kaupungin meteliin. Vain muutama katsoi minuun päin, mutta kukaan ei tullut antamaan minulle rahaa. Ihmiset lipuivat ohi, kaikki olivat niin kiireisen näköisiä, ei ollut aikaa pysähtyä, sillä muuten jäisi toisten jalkoihin. Kaikki heistä olivat niin tärkeän ja kiireisen näköisiä ja he pelottivat minua, vaikka Universumin kuninkaan ei olisi pitänyt pelätä. Lähdin kulkemaan pois kaupungista, mutta kompastuin sanojen heikkouteen ja lähdin liukumaan ihmismassan mukana. Menin bussiin ja lähdin jonnekin. En enää ollut Universumin kuningas. En ollut enää kukaan. Eikä minun tarvinnutkaan olla, sillä mitäpä hyötyä minusta olisi ollut kenellekkään? Olin vain yksi mitätön piste, eikä ketään kiinnostanut, vaikka olisinkin ollut Universumin kuningas. Ketään ei kiinnostanut minne menin tai mistä tulin eikä minusta ollut mitään hyötyä kenellekkään. En minä ollut oikeasti puhunut kenekään kanssa filosofiasta. En minä oikeasti ollut yhtään mitään, eivätkä muutkaan, eivät edes ne tärkeät ihmiset, jotka päättävät asioista tärkeissä kokouksissa, eivät hekään oikeasti ole yhtään mitään. Astuin ulos bussista tuntemattomassa paikassa. En tiennyt missä olin tai mikä olin, olin eksyksissä tuntemattomassa ja vihamielisessä maailmassa. Jo muutaman päivän päästä olin kadun kulmassa kerjäämässä. Edessäni kyltissä luki: "Olin Universumin kuningas, mutta en tiedä kuka minä nyt olen." Silti ihmiset vain kävelivät ohi, harvoin jokunen vanhus heitti minulle muutaman kolikon. Vain katuvalot olivat ystävinäni tässä kylmässä maailmassa ja pian jo unohdin ajan merkityksen, enkä enää ajatellut tulevaa tai mennyttä.